

Sygn. akt VIII AKa 142/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski (spr.)

Sędziowie: SA – Sławomir Machnio

SO (del.) – Piotr Bojarczuk

Protokolant: – st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2023 r. sprawy

D. K. (1) urodz. (...) w P., syna R. i K.,

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i z art. 157 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 24 października 2022 r. sygn. akt V K 53/22

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. K. (1) w ten sposób, że :

a) uchyla rozstrzygnięcie z punktu III o wymierzeniu kary łącznej;

b) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I i przypisanego w punkcie I uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 23 września 2021 r. w W. w hostelu przy ul. (...), działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia K. G. (1), wielokrotnie zadawał mu uderzenia nożem powodując u pokrzywdzonego 4 rany: ranę kłutą lewego ramienia w powierzchni przyśrodkowej, ranę wargi dolnej, ranę kłutą klatki piersiowej po stronie lewej, ranę kłutą klatki piersiowej po stronie lewej w linii przykręgosłupowej ze złamaniem VII żebra oraz odmą opłucnową lewostronną, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała i rozstrojem zdrowia trwającym dłużej niż 7 dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na obronę pokrzywdzonego i udzielenie mu pomocy przez inne osoby oraz udzieloną pomoc medyczną, przy czym oskarżony czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. po odbyciu w okresie od 20.03.2020 r. do 16.09.2020 r. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie sygn. akt II K 694/16 Sądu Rejonowego w Pułtusku za czyn z art. 157 § 1 k.k., tj. uznaje za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.09.2023 r. i za to na podstawie tych przepisów skazuje oskarżonego a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z

art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.09.2023 r. wymierza oskarżonemu karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonego D. K. (1);

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.09.2023 r. łączy kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu D. K. (1) w niniejszym wyroku i w punkcie II zaskarżonego wyroku oraz wymierza mu karę łączną 10 (dziesięciu) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 62 k.k. orzeka wobec oskarżonego D. K. (1) terapeutyczny system wykonywania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu D. K. (1) okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23.09.2021 r. godz. 19.10 do dnia 31.01.2022 r. godz. 19.10, od dnia 7.12.2022 r. godz. 19.10 do dnia 29.05.2023 r. godz. 19.10, od dnia 10.06.2023 r. godz. 19.10 do dnia 7.07.2023 r. godz. 19.10 i od dnia 19.07.2023 r. godz. 19.10 do dnia 5.12.2023 r. godz. 19.10;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. C., Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł brutto, w tym VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

VII. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 142/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie sygn. V K 53/22 z dnia 24.10.2022 r.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

☒ oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
☒ obrońca oskarżonego
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
☒ na korzyść ☒ na niekorzyść	☒ w całości	
☒ w części	☒ x	co do winy
☒ x	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

x	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		Nie dotyczy			

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Nie dotyczy	

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.

Zarzut

1/

Obrońcy osk. D. K. (1) pkt 1 obraży art. 439 § 1 kpk poprzez nienależyte obsadzenie składu sądu orzekającego przez wyznaczenie na przewodniczącego składu sędziowskiego sędziego powołanego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8.12.2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

zasadny

częściowo zasadny

x niezasadny

Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

a/ Zauważyć trzeba, że według obrońcy wyrok został zaskarżony w części dotyczącej czynu z pkt I oraz co do kary łącznej z pkt III. Jednakże podniesiony zarzut nienależytej obsady składu sądu orzekającego w oczywisty sposób dotyczy całości wyroku. Zatem orzeczenie to zostało zaskarżone w całości na korzyść oskarżonego.

b/ Należy podnieść, że skarżąca obrońca, tak samo jak oskarżony, nie podała żadnej z przyczyn wymienionych w art. 40 i art. 41 kpk, która powodowałyby niemożność rozpoznania tej sprawy czy wskazywałyby na niezachowanie bezstronności i niezawisłości przez Przewodniczącą SSO Agnieszkę Brygidyr – Dorosz czy innego członka składu orzekającego w Sądzie Okręgowym. Nie wykazano, aby powstała sytuacja mogła wywołać jakąkolwiek racjonalną wątpliwość co do niezależności i bezstronności sędzi. Niewątpliwie powołanie A. B. – D. na stanowisko sędziego w Sądzie Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej po 2017 r. nie stanowi samoistnie okoliczności nasuwających jakiegokolwiek wątpliwości odnośnie uprawnienia do orzekania, niezależności czy bezstronności w rozumieniu wewnętrznym i zewnętrznym. Odwołać się należy do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale 3 Izb z dnia 23.01.2002 r. BSA I-4110-1/20, które nie zostało przecież zmienione a jedynie potwierdzone przez kolejne orzeczenia np. postanowienie z 16.09.2021 r. sygn. I Kz 29/21, OSNK nr 10/2021 poz. 41, uchwałę 7 sędziów z 2.06.2022 r. sygn. I KZP 2/22, OSNK nr 6/2022 poz. 22 czy postanowienie z 5.07.2022 r. sygn. II KK 72/22. Podobny wniosek wypływa z orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej czy Naczelnego Sądu Administracyjnego. Stanowisko to oznacza, że co do sędziów sądów powszechnych badanie kwestii niezależności, niezawisłości i bezstronności w kontekście przesłanki nienależytej obsady sądu z art. 439 § 1 pkt 2 kpk musi dotyczyć szczególnych okoliczności konkretnej sprawy i konkretnego sędziego, a nie samego faktu powołania na urząd sędziego czy delegowania. Przyjąć także trzeba, że od wyrażenia takiej oceny nie są zwolnieni nowo powołani sędziowie i nie narusza to społecznego zaufania do wymiaru sprawiedliwości.

c/ Chodzi tu o sytuację, która - poza wewnętrznym przekonaniem danego sędziego - w sposób obiektywny powodowałaby naruszenie gwarancji do bezstronnego i niezależnego rozpoznania sprawy w odbiorze stron czy obserwatorów danego procesu. Natomiast obrońca i oskarżony w żaden sposób nie wykazali, aby zachodziła jakakolwiek okoliczność wpływająca na bezstronność i niezawisłość SSO A. B. – D., która posiada wieloletnie doświadczenie zawodowe zdobyte w prokuraturze i sądzie okręgowym. Do uwzględnienia wniosku niezbędne jest podanie informacji, która nasuwałaby wątpliwość co do zachowania standardu bezstronności i niezależności sędzi. Temu obowiązкови skarżąca ani oskarżony nie sprostali. Podobne wnioski nasuwa lektura wielu orzeczeń Sądu Najwyższego. Tak więc wątpliwości skarżącej mają jedynie subiektywny charakter i nie można przyjąć, aby zaistniała tzw. bezzwzględna przesłanka procesowa z art. 439 § 1 pkt 2 kpk.

Lp.

Zarzut

2/

I/ Obrońcy osk. D. K. (1) pkt 2 obraży przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 kpk i art. 4 kpk przez ocenę dowodów dokonaną z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także przez pominięcie okoliczności korzystnych dla oskarżonego, które to naruszenie doprowadziło do wadliwych ustaleń faktycznych i przypisania wadliwej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu oraz wadliwego wymiaru kary, w tym także kary łącznej za oba zarzucane czyny.

Obrońcy osk. D. K. (1) bez numeracji naruszenia prawa materialnego przez nieuwzględnienie w sprawie art. 25 kk.

II/ Prokuratora obraży przepisów prawa procesowego tj. art. 7 kpk, polegającej na dowolnej ocenie materiału dowodowego z naruszeniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego w zakresie tego, iż oskarżony D. K. (1) w punkcie I działał w celu spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu K. G. (1), podczas gdy działając z zamiarem ewentualnym usiłował dokonać zabójstwa pokrzywdzonego, co miało wpływ na treść opartego o błędne ustalenia faktyczne wyroku.

x zasadny prokuratora

częściowo zasadny

x niezasadny obrońcy

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

a/ Zarzuty skarżących odnośnie wadliwej oceny materiału dowodowego dotyczą zbliżonych kwestii, a zatem celowe jest ich łączne rozważenie. Przy czym prokurator faktycznie zaskarżył wyrok w części a nie w całości tj. co do czynu z pkt I w całości, a co do czynu z pkt II w części odnośnie wymierzonej kary, jak też co do wysokości kary łącznej - co wpływa z treści apelacji.

b/ Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/. Natomiast art. 4 kpk zawiera ogólną dyrektywę nakazującą uwzględnianie okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, czyli nie może

stanowić samodzielnej podstawy zarzutu apelacyjnego, gdyż niezbędne jest wykazanie naruszenia poszczególnych regulacji procesowych.

c/ W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy generalnie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego D. K. (1) na podstawie właściwej oceny materiału dowodowego – za wyjątkiem kwestii zamiaru, z jakim działał oskarżony, zadając uderzenia nożem K. G. (1). Zatem mając na uwadze treść art. 7 kpk i art. 410 kpk należało dokonać korekty w tym zakresie, o czym niżej.

d/ Nie doszło do obrazy art. 7, art. 4 kpk czy innych przepisów, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do sprawstwa i winy oskarżonego D. K. (1) – za wyjątkiem kwestii zamiaru, z jakim działał oskarżony co do czynu z pkt I. Obrońca nie wykazała uchybień, które miałyby wpływ na treść wydanego wyroku. Zatem wnioski obrońcy o uchylenie bądź zmianę wyroku są w oczywisty sposób bezzasadne. Natomiast niezbędna była zmiana wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej czynu z pkt I, którą postulował prokurator.

e/ Skarżąca obrońca nieskutecznie stara się podważyć ocenę zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonego D. K. odnośnie zdarzenia w dniu 23 września 2021 r. w W. w hostelu przy ul. (...). W tym zakresie podzielić należy stanowisko Sądu I instancji, że relacje pokrzywdzonych K. G. (1) i M. T. (1) są zbieżne, logiczne i wiarygodne oraz korespondują z innymi dowodami. Brak jest jakichkolwiek podstaw do ich zakwestionowania. Według uzupełniających się i zgodnych z dynamiką wydarzeń zeznań K. G. i M. T., napastnikiem był pijany oskarżony, który najpierw uderzył K. G. ręką w twarz w pokoju, na co stosując siłę fizyczną zareagowali K. G. i M. T.. Oskarżony wyszedł z pokoju, ale następnie uzbrojony w nóż zaczął kopać w drzwi aż się połamały. Jak drzwi pękły, to K. G. zobaczył, że oskarżony zamachnął się i pomyślał, iż rzuci nożem. K. G. wyskoczył z pokoju i zaczęli się szarpać z oskarżonym /k.52, 57, 408, 424/. D. K. wielokrotnie zadawał ciosy nożem w kierunku K. G., który został 4 razy trafiony i miał krew na ubraniu /k.52, 58, 408, 409, 424/. M. T., aby pomóc K. G., wziął obcęgi i chciał ogłuszyć oskarżonego, a wtedy został ugodzony przez niego nożem w lewą rękę /k.52, 57, 408, 409, 425/. Później K. /tj. B./ wyrwał nóż D. K. i wyrzucił go /k.58, 408/. Zeznania świadka K. B. i policjanta M. D. są spójne z relacjami pokrzywdzonych. Przebieg wydarzeń dodatkowo potwierdzają nagrania monitoringu oraz ujawnienie noża /z ostrzem długości 18,5 cm/ i metalowych obcęgow.

f/ Z zeznaniami pokrzywdzonych K. G. (1) i M. T. (1) koreluje rzetelna i kompetentna opinia biegłego A. Z., zgodnie z którą K. G. doznał obrażeń w postaci: rany klutej klatki piersiowej po stronie lewej, rany klutej klatki piersiowej po stronie lewej linii przykręgosłupowej ze złamaniem VII żebra, rany klutej lewego ramienia na powierzchni przyśrodkowej i rany wargi dolnej. Powstała odma opłucnowa nie wymagała leczenia operacyjnego. Skutkiem tych obrażeń był rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządu ciała na czas powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk. Rany te nie zagrażały bezpośrednio życiu pokrzywdzonego, ale narzędzie ostre godziło w okolice, w których znajdują się ważne dla życia narządy wewnętrzne w klatce piersiowej. Cios powodujący złamanie żebra był zadany ze znaczną siłą, a przynajmniej 1 rana była głębsza niż powłoki ciała, gdyż powstała odma. Działanie sprawcy narażało bezpośrednio K. G. na nastąpienie skutku w postaci ciężkiego uszczerbku na zdrowiu tj. długotrwałej choroby zagrażającej życiu i stanowiło zagrożenie życia /k.109-111, 568-569/.

g/ Zgodzić się trzeba z Sądem Okręgowym, że wyjaśnienia oskarżonego są niekonsekwentne, tylko częściowo pozostają w zgodzie z innymi dowodami i stanowią przyjętą linię obrony. Początkowo niewiarygodnie nie przyznał się on do popełnienia zarzuconych czynów i podał, że został zaatakowany przez K. /G./ i jego kolegę, dostał od nich po głowie, poszedł po W. /D./, który wziął nóż. Później zaczęła się szarpanina, przewrócił się z K. i dostał czymś w twarz, miał rany na wardze, a obudził się, jak przyjechała Policja. To W. D. dźgnął ich nożem /k.88-89, 101/. Niewątpliwie wiarygodne jest odmienne przyznanie się na rozprawie do spowodowania obrażeń ciała M. T., w tym rany klutej i użycia noża /k.402-403/, gdyż koreluje to z pozostałymi dowodami. Natomiast nie przekonują wyjaśnienia D. K. co do powstałej bójki z K. G. i bronienia się. O ile nie jest kwestionowane, że został uderzony w głowę obcęgi, to początkowo nie wskazywał, kto miał to zrobić i dopiero potem podał, że był to drugi pokrzywdzony tj. M. T.. Nadto nielogicznie podał, że wziął nóż, aby zrobić sobie kanapki w kuchni i po drodze zaczął się szarpać z K. a nóż użył wtedy, kiedy otrzymał cios obcęgi. Miał machać nożem, aby pokrzywdzeni się od niego odsunęli i ich ugodził, nóż trzymał w lewej ręce /k.403-404/. Zauważyć należy, że wyjaśnień oskarżonego, w których neguje swoją winę,

nie potwierdza żaden dowód. Współoskarżony W. D. przyznał się do zabrania i schowania noża, którym uderzenia zadawał D. K., miał zaś widzieć tylko, jak oskarżony bił się z pokrzywdzonymi i nie widział żadnego narzędzia poza nożem na podłodze /k.405-407/. Nagrania z monitoringu wprost podważają wyjaśnienia oskarżonego, że nie był stroną atakującą. Powyższe jednoznacznie świadczy, że zdarzenie nie miało charakteru wzajemnej bójki, gdyż obaj pokrzywdzeni odpierali bezpośredni bezprawny atak oskarżonego. Użycie obcęgów przez M. T. miało na celu obezwładnienie agresywnego i uzbrojonego w ostry nóż sprawcy, a więc stanowiło działanie obronne. K. G. był zaś bezbronny - nie posiadał i nie używał żadnego narzędzia. Dowolne są twierdzenia obrońcy i oskarżonego, że to ten ostatni był atakowany i działał w obronie koniecznej – nie odpierał on bezprawnego zamachu na jakiegokolwiek dobro. Warunki zastosowania art. 25 kk nie zostały spełnione i nie doszło do naruszenia prawa materialnego w tym zakresie, przy czym taki zarzut został nieprawidłowo sformułowany, ponieważ ma charakter wtórny do zarzutów wadliwej oceny dowodów i błędów w ustaleniach faktycznych.

h/ Nie są kwestionowane ani skarżone sprawstwo i wina D. K. odnośnie czynu z pkt II tj. spowodowania obrażeń M. T. w postaci rany klutej ramienia lewego i niewielkiej rany powłok tkanki piersiowej, skutkujących rozstrojem zdrowia i naruszeniem funkcji narządu ciała na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 kk. Podobnie nie jest kwestionowane ustalenie, że oskarżony działał w warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk.

i/ Natomiast zasadny jest zarzut prokuratora naruszenia art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i ustalenie, że oskarżony działał w celu spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, a nie z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonego. Przy czym opis przypisanego przestępstwa w pkt I wyroku wskazuje na działanie z zamiarem bezpośrednim, ale z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wypływa, że Sąd Okręgowy niekonsekwentnie przyjął działanie w zamiarze ewentualnym – skoro oskarżony „zdawał sobie sprawę, że może skrzywdzić pokrzywdzonego i uszkodzić ważne dla życia organy” /str. 19/, a nie, że chciał to uczynić. Realne zagrożenie życia K. G. wypływa nie z samego charakteru i skutków jego obrażeń, ale przede wszystkim z bardzo niebezpiecznego sposobu działania D. K.. Sposób, w jaki użył noża względem ofiary jednoznacznie przemawia za przyjęciem, że godził się na możliwy skutek nawet w postaci jej śmierci. Oskarżony wielokrotnie i z determinacją zadawał ciosy nożem nieuzbrojonemu pokrzywdzonemu, w tym w miejsca istotne dla życia człowieka tj. klatkę piersiową, gdzie skupione są ważne narządy wewnętrzne. Nóż posiadał długie na 18,5 cm ostrze. Nadto co najmniej 1 cios został zadany ze znaczną siłą, gdyż spowodował złamanie żebra. Przynajmniej 1 rana była głębsza niż powłoki ciała i doprowadziła do odmy opłucnej. Podzielić należy stanowisko biegłego A. Z., że działanie sprawcy stanowiło bezpośrednie zagrożenie życia K. G.. Dodatkowo D. K. nie przerwał samodzielnie ataku a został powstrzymany siłą przez inne osoby, które odebrały mu nóż. Powyższe świadczy, że oskarżony zadając umyślnie ciosy nożem w istocie godził się na doprowadzenie do zgonu ofiary, czyli działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia. Nie przeczą temu okoliczności, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości oraz działał bez wyraźnego i istotnego powodu, jak też nie było konieczności hospitalizacji K. G. czy podejmowania zabiegów ratujących mu życie. Zatem niezależnie od szarpania się z K. G. i aktywności obu pokrzywdzonych niezbędne jest przypisanie D. K. odpowiedzialności za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.09.2023 r. /z uwagi na zaostrzenie odpowiedzialności karnej od 1.10.2023 r./.

j/ Pismo D. K. z k. 644 zatytułowane „apelacja” należy ocenić tak samo negatywnie, jak apelację jego obrońcy.

Wniosek

I/ Obrońca osk. D. K. (1) wniósł o:

1/ uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie pkt I sentencji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania;

2/ względnie o zmianę kwalifikacji prawnej czynu z pkt I na art. 157 § 1 bądź § 2 kk albo na art. 158 § 1 kk i wymierzenie kary stosownie do ustawowego zagrożenia zmienionej kwalifikacji prawnej.

II/ Prokurator wniósł o:

1/ zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że D. K. (1) w pkt I zarzucanego mu czynu działał w warunkach recydywy z zamiarem ewentualnym usiłowania dokonania zabójstwa K. G. (1) i zakwalifikowanie go z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

2/ orzeczenie D. K. (1) za czyn I kary 10 lat pozbawienia wolności, za czyn II kary 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzeczenie kary łącznej w wymiarze 10 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

zasadny

x częściowo zasadny prokuratora

x niezasadny obrońcy

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

a/ W świetle analizy zarzutów apelacji przeprowadzonej w pkt 1-2 nie zasługują na uwzględnienie wnioski obrońcy o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zmianę wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu z pkt I i złagodzenie kary.

b/ Natomiast zasadne były wnioski prokuratora o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez uznanie, że D. K. działał w warunkach recydywy z zamiarem ewentualnym usiłowania zabójstwa K. G. (1) i przyjęcie odpowiadającej temu kwalifikacji prawnej czynu – co wynika z rozważań w części 3. Brak jest zaś jakichkolwiek podstaw do zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w pkt II, co nie było kwestionowane.

c/ W rezultacie względem D. K. należało za czyn z pkt I wymierzyć karę 10 lat pozbawienia wolności. Kara w tej wysokości jest adekwatna do wielkiej wagi i szkodliwości społecznej przypisanego czynu, wielkiego stopnia winy sprawcy, rodzaju jego zachowania oraz działania w warunkach recydywy. Uwzględnić to częściowe przyznanie się oskarżonego do niektórych okoliczności, w tym do użycia noża, spowodowane skutki na zdrowiu pokrzywdzonego oraz nietrzeźwość oskarżonego w chwili czynu, jego stosunkowo młody wiek i dotychczasowy negatywny tryb życia, a w tym uprzednią karalność.

d/ Apelacje nie zawierają żadnych argumentów, które prowadziłyby do zakwestionowania stanowiska Sądu I instancji odnośnie wymiaru orzeczonej kary 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt II wyroku. Kara jest odpowiednia do dużej wagi i szkodliwości społecznej przypisanego czynu, dużego stopnia winy sprawcy, rodzaju jego zachowania oraz działania w warunkach recydywy. Uwzględnić to ostateczne przyznanie się oskarżonego do popełnienia tego przestępstwa, spowodowane skutki na zdrowiu ofiary oraz nietrzeźwość oskarżonego w chwili czynu, jego stosunkowo młody wiek i dotychczasowy negatywny tryb życia, a w tym uprzednią karalność. Przy czym prokurator nie sformułował wprost ani nie uzasadnił w apelacji zarzutu rażącej niewspółmierności kary co do czynu z pkt II.

e/ Bliski związek podmiotowo-przedmiotowy pomiędzy oboma czynami i ich jednoczesność czasowa oraz godzenie w dobra dwóch pokrzywdzonych przemawia za zastosowaniem zasady asperacji kar oraz wymierzeniem kary łącznej w wysokości 10 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

f/ Reasumując orzeczone kary jednostkowe i kara łączna pozbawienia wolności są odpowiednie i właściwe dla osiągnięcia celów kary wobec oskarżonego – przy czym minimalna przewidziana przez ustawodawcę kara z art. 148 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.09.2023 r. to 8 lat. Brak jest podstaw do uznania, że w krótszym okresie niż orzeczone cele wychowawcze kary zostaną osiągnięte i że oskarżony zrozumie rozmiar zła, które wyrządził. Skarżący nie wskazali okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kar - nie są one nadmiernie surowe a ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk i art. 85a kk. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.09.2023 r. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że tylko taka długoterminowa kara

tj. 10 lat i 3 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności jest właściwa i celowa, a w konsekwencji sprawiedliwa. Brak jest jakichkolwiek podstaw do złagodzenia wymiaru sankcji karnej. Nadto celowe było orzeczenie terapeutycznego systemu jej wykonywania na mocy art. 62 kk z uwagi na treść opinii sądu psychiatrycznej i wskazanie do leczenia odwykowego oskarżonego. Nie zakwestionowano zaś decyzji odnośnie dowodów rzeczowych.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

Nie dotyczy

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności

Nie dotyczy

5. ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot utrzymania w mocy

W pkt II utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonego D. K. (1) tj. w zakresie, w jakim nie został zmieniony.

Zwiąże o powodach utrzymania w mocy

Powody wskazano w części 3 – tj. niepodważenie przez obrońcę i prokuratora analizy dowodów i pozostałych okoliczności przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy, za wyjątkiem zamiaru, z jakim działał oskarżony co do czynu pkt I.

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

Przedmiot i zakres zmiany

W pkt I zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. K. (1) w ten sposób, że :

a) uchylono rozstrzygnięcie z punktu III o wymierzeniu kary łącznej;

b) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie I i przypisanego w punkcie I uznano oskarżonego za winnego tego, że w dniu 23 września 2021 r. w W. w hostelu przy ul. (...), działając z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia K. G. (1), wielokrotnie zadawał mu uderzenia nożem powodując u pokrzywdzonego 4 rany: ranę kłutą lewego ramienia w powierzchni przyśrodkowej, ranę wargi dolnej, ranę kłutą klatki piersiowej po stronie lewej, ranę kłutą klatki piersiowej po stronie lewej w linii przykręgosłupowej ze złamaniem VII żebra oraz odmą opłucnową lewostronną, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządu ciała i rozstrojem zdrowia trwającym dłużej niż 7 dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na obronę pokrzywdzonego i udzielenie mu pomocy przez inne osoby oraz udzieloną pomoc medyczną, przy czym oskarżony czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. po odbyciu w okresie od 20.03.2020 r. do 16.09.2020 r. kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie sygn. akt II K 694/16 Sądu Rejonowego w Pułtusku za czyn z art. 157 § 1 k.k., tj. uznano za winnego popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.09.2023 r. i za to na podstawie tych przepisów skazano oskarżonego a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.09.2023 r. wymierzono oskarżonemu karę 10 lat pozbawienia wolności;

W pkt III na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.09.2023 r. połączono kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu D. K. (1) w niniejszym wyroku i w punkcie II zaskarżonego wyroku oraz wymierzono mu karę łączną 10 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

W pkt IV na podstawie art. 62 k.k. orzeczono wobec oskarżonego D. K. (1) terapeutyczny system wykonywania orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności.

Zwięźle o powodach zmiany

a/ Uchylenie rozstrzygnięcia o wymierzeniu kary łącznej – wynika z konieczności dokonania poniższych zmian;

b/ Zmiana opisu i kwalifikacji prawnej czynu z pkt I oraz wymierzenie oskarżonemu nowej kary pozbawienia wolności – wypływa z rozważań w części 3 oraz konieczności zastosowania ustawy względniejszej, gdyż od 1.10.2023 r. zaostrzono odpowiedzialność karną;

c/ Wymierzenie kary łącznej 10 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności – wynika z rozważań w części 3, przy czym zastosowano ustawę względniejszą, gdyż od 1.10.2023 r. podwyższono górną granicę kary łącznej;

d/ Orzeczenie terapeutycznego systemu wykonywania kary łącznej – wypływa z rozważań w części 3.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

1.1.

Nie dotyczy

art. 439 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia

Nie dotyczy

2.1.

Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości

Nie dotyczy

art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia

Nie dotyczy

3.1.

Konieczność umorzenia postępowania

Nie dotyczy

art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia

Nie dotyczy

4.1.

Nie dotyczy

art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia

Nie dotyczy

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania

Nie dotyczy

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku

Przytoczyć okoliczności

V.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono D. K. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23.09.2021 r. godz. 19.10 do dnia 31.01.2022 r. godz. 19.10, od dnia 7.12.2022 r. godz. 19.10 do dnia 29.05.2023 r. godz. 19.10, od dnia 10.06.2023 r. godz. 19.10 do dnia 7.07.2023 r. godz. 19.10 i od dnia 19.07.2022 r. godz. 19.10 do dnia 5.12.2023 r. godz. 19.10 – uwzględniając odbywanie innych kar od dnia 31.01.2022 r. godz. 19.10 do dnia 7.12.2022 r. godz. 19.10, od dnia 29.05.2023 r. godz. 19.10 do dnia 10.06.2023 r. godz. 19.10 i od dnia 7.07.2023 r. godz. 19.10 do dnia 19.07.2022 r. godz. 19.10.

VI.

Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. C. kwotę 738 zł brutto, w tym VAT, tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym - na podstawie § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Brak było podstaw do zwiększenia wynagrodzenia, które odpowiada charakterowi sprawy i potrzebnemu nakładowi pracy obrońcy.

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
VII.	Z uwagi na aktualny brak dochodów i złą sytuację majątkową oskarżonego D. K. oraz długotrwałe pozbawienie wolności, na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolniono go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

7. PODPIS

Przemysław Filipkowski

Piotr Bojarczuk Sławomir Machnio

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. D. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty I-V, VI, VIII wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

x	uchylenie	x	Zmiana
---	-----------	---	--------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty I-V wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść x na niekorzyść	# w całości		
x w części	x	co do winy	
x	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	x
		Zmiana